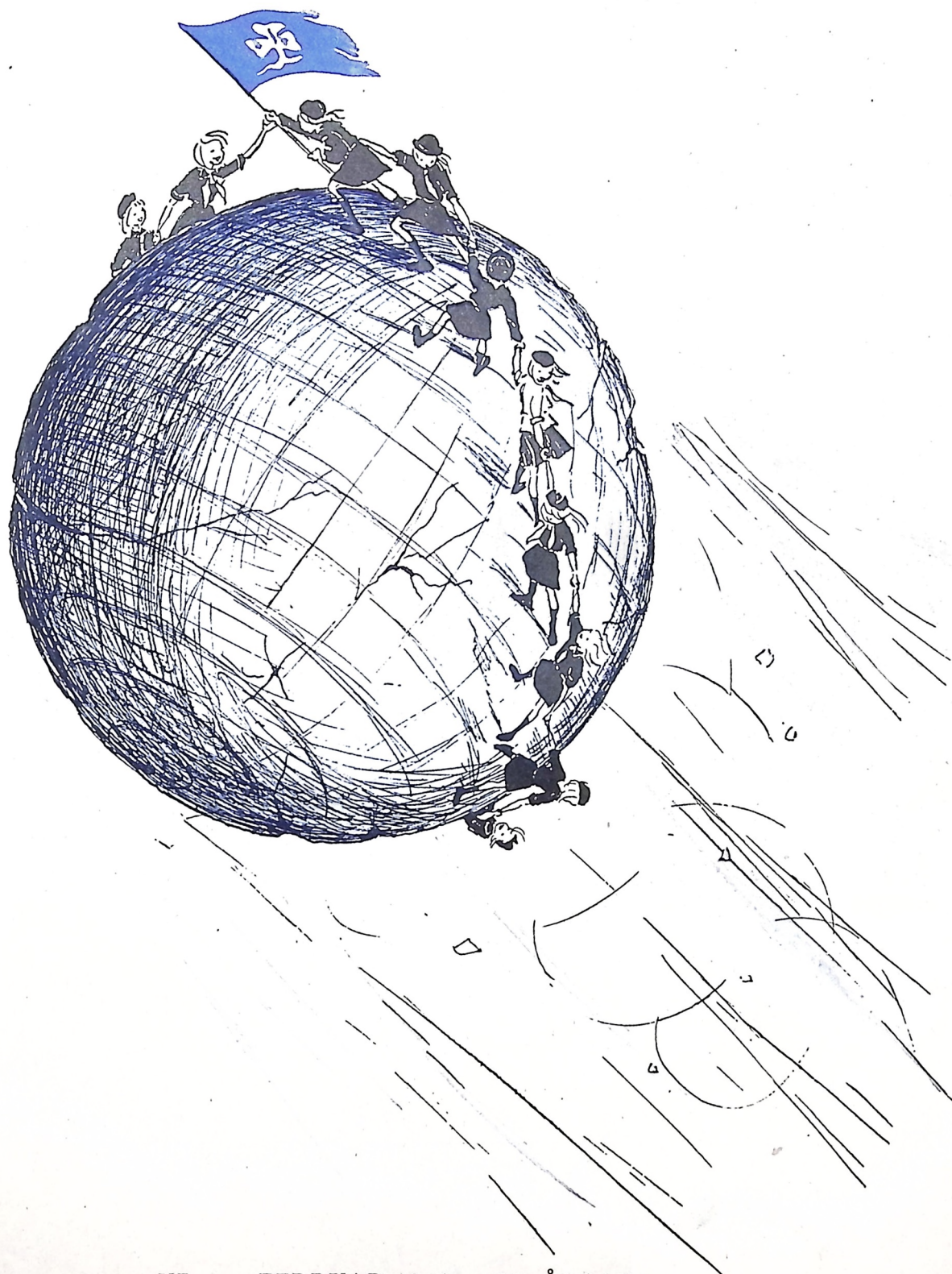

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 1 * FEBRUAR 1949 * 32. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

Indledningssang til en Kantate forfattet
i anledning af fællesrådets 25 års
jubileum 23. januar 1949.

*Vi er den vågnende vilje,
og ingen skal skille os ad,
stærk som den samlede lilje
står kløverens samlende blad.
Vandrende vejen vi finder
og rækker hinanden vor hånd
purunge piger og kvinder
med spejderens smilende ånd.
Loven og løftet os binder
med kløverens bøjede bånd.
Vi er den vågnende vilje,
og ingen skal skille os ad,
stærk som den samlede lilje
står kløverens samlende blad.*

*Vi kommer fra hytte og hus,
vi er venner af veje og vind.
Det fylder vort bryst med et brus,
som har styrket og løftet vort sind.*

*Det kalder alle vegne,
fra alle verdens egne,
men stærkest lyder kaldet
fra Danmarks skov og strand.
Vi kender tonefaldet:
vort gamle fædreland.*

*Ja, Danmark, vi elsker hver plet
af din rige og fattige jord,
dit lys og din skys silhouet
på din himmel højt under nord.*

*Her grønnes markens strimmel,
her blåner fuglens himmel,
ja, stort er dette rige,
som andre kalder småt.
Af havet ser vi stige
et land i grønt og blåt.*

*Skal landet kun måles i mil,
så er vejen at vandre vel kort,*

*og mange har hørt med et smil,
at vi kalder det rige for vort.*

*Hvad gælder disse grænser,
som ingen andre ænser?*

*Men vi, som kender landet
og tror på folkets sjæl,
vi véd, at det er andet
end mark og milepæl.*

*Og spørger du os, hvad vi vil,
om vi aldrig af vejen fo'r vild,
så svarer vi: Mørket blev til
for at mødes med ungdommens ild.*

*Vor himmel blå foroven
og grøn forneden skoven
skal løftes og forgrenes,
men mødes lyst og skønt.
De samles og førenes
som her i blåt og grønt.*

Alex Garff.

Indholdsfortegnelse

Februar-bladet 1949 er først og fremmest et
thinkingdayblad med hilsener fra nær og fjern.

Læs i bladet:

Månedens vers er denne gang et originalt spej- derdigt af Alex Garff	2
Hilsen fra verdensspejderchefen	3
Naka Haugwitz døde 5. december 1948	4
Hilsen fra Sverige	5
Hilsen fra Norge	6
En gammel spejderchef fortæller	8
Postboxen står	9
Fromse fortæller om sine brevvener	10
En glad spejder har været i Schweiz	10
Hvem sidder i fællesrådet?	12-13
Venskabslejren ved Loire	14
Vi oplever meget i Absalontroppen	16
Niels Næves dobbelte halvstik	17
Vinderne af diverse konkurrencer	18, 19, 20
Kryds og tværs opgave	21
Meddelelse om den blågrønne konkurrence om dronningens præmie	22
Tinka gennem tykt og tyndt	23
Hvad Mette oplevede på sin første jule-good-turn	24

VERDENSPIGESPEJDERCHEFEN

sender hilsen til den 22. februar

I want to offer my best wishes to all the Guides of Denmark, for a specially happy good day on February 22nd

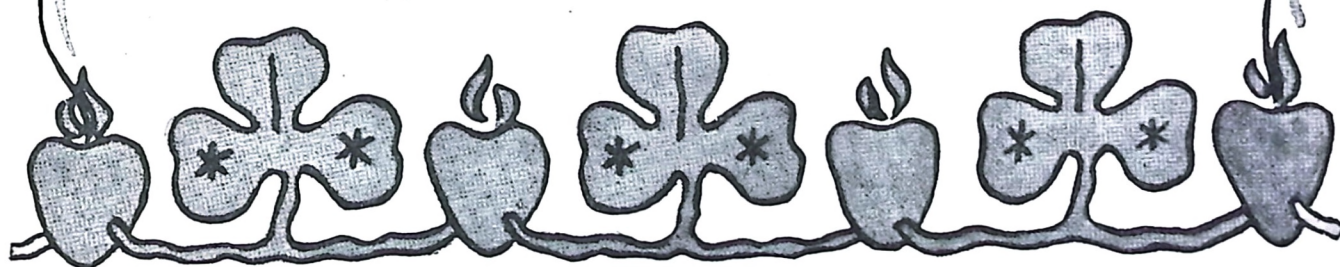
It should be a very happy day for us all, when you consider that Thousands and Thousands of Guides all over the world are sending out their kind friendly good thoughts.

It is like a "ball game" — you throw, and somebody catches!!

So I hope that you will both throw and catch lots of happy good cheer and new enthusiasm for guiding this "Thinking Day"; and my kindest thoughts will be with you.

Olave Baden-Powell

World Chief Guide.

Naka Haugwitz

18. JULI 1887 — 5. DECEMBER 1948

„i hver barnesjæl paa jord
har du lagt en kerne“

Lederen af Spejderskolen og Korpsets Internationale Commissioner, Komtesse Naka Haugwitz døde den 5. december 1948, — mange af jer, der læser dette Spejderblad, har aldrig selv kendt komtessen, men I skal vide, at ved hendes død har mange af os gamle spejdere mistet en god ven, som vi har set op til i mange år, og som vi har så meget at takke for, — og midt i vor store sorg er vi lykkelige, fordi komtessen gav mange af sine kræfter, tanker og idéer til vort gamle korps.

Men korpset var også ungt engang — og da var det, at komtessen blev spejder, — først divisionschef for Fyens Division og kort tid derefter souschef for Elisabeth Flagstad.

Frøken Flagstad har ofte sagt: „— hvis ikke jeg havde Naka som souschef, kunne jeg ikke være spejderchef!“ — og jeg tror ikke, at mange ved, hvormeget komtessen hjalp sin spejderchef. Komtessen var selv så beskeden i sin færd, — men de, der havde den glæde at arbejde direkte under de to chefer, véd, at vi har uendelig meget at takke komtessen for, hvad hun igennem frøken

Flagstad har betydet for korpset i de mange år, hun virkede som souschef.

Den internationale gren af spejderarbejdet havde fra første færd hendes store interesse — takket være hendes vidsyn og energi og aldrig svigtende kærlighed til dette blev interessen for det internationale pigespejderarbejde efterhånden vakt i korpset. Hvor har komtessen skrevet mange, mange breve, før hun kunne sende et hold danske spejdere af sted til en lejr i udlandet — og hvor har hun glædet sig mange gange, når hun hørte, at de havde repræsenteret korpset godt — og stor var hendes sorg, når nogen svigtede den tillid, der var vist dem.

Flittig var hun som få, når hun forberedte sig til en verdenskonference, mon ret mange af dem, der i tidens løb er rejst som deres korps' repræsentanter, er kommet så vel forberedt, så godt inde i alle de papirer og skrivelser der var sendt i Forvejen? — det tvivler jeg på.

At komtessen var afholdt blandt sine spejdervenner rundt omkring i de forskellige lande, det vidner bl. a. de mange, mange hilsner, der f. eks. ved juletid kom til Korinth. Også til denne jul kom der mange hilsner til hende fra venner, der ikke havde hørt om hendes død.

Arbejdet i fællesrådet har også altid haft hendes store interesse, hun har været medlem af fællesrådet omtrent fra dets oprettelse. Hendes største glæde her, tror jeg, var, da dronning Ingrid blev formand for fællesrådet — og selv i den sidste svære sygdomstid fulgte komtessen interesseret med i forberedelserne til fællesrådets jubilæumsfestligheder.

Men af alt komtessens spejderarbejde var og blev Spejderskolen hendes hjertebarn, — og hvor er vi glade for, at hun fik lov til at opleve skolens 25 års jubilæum uden sygdom. I lang tid havde komtessen tænkt og arbejdet, for at denne festdag skulle blive en god dag for alle de gamle elever og mange venner, der kom til skolen, — og så blev det helt og holdent komtessens dag, — fordi hun den dag hørte så mange gode og kærlige ord om, hvad hun har betydet for alle, der har været på spejderskolen, — her var der en lejlighed til at sige hende rigtig tak — og der blev sagt tak.

Når jeg nu her skal prøve at fortælle alle jer spejdere om, hvorfor komtessen kom til at betyde

så meget for alle os, der kendte hende, og hvorfor vi holdt så meget af hende, så tror jeg, at jeg bedst kan gøre det ved at fortælle jer, at hun altid tog spejderlov og spejderløftet med i sit daglige liv. Spejderlov og -løfte, det var ikke noget, hun en gang imellem tog frem og fortalte sine spejdere om, — nej, de var med hende altid, — hun levede og arbejdede derefter. Hun ville så gerne, at vi alle skal forstå, at vi gør livet lykkeligere og bedre for os selv, når vi prøver at være noget for andre, når vi arbejder på os selv, når vi indser vore fejl, og når vi prøver at gøre vort arbejde bedre og bedre. Hun lærte os, hvor meget de smaa ting her i livet betyder — et smil, en håndsrekning, et kærligt ord. Hun var streng imod sig selv, hun var udholdende, hun satte sig ind i en ting, førend hun dømte, hun var forstående, hun var beskeden. — Hun krævede altid først af sig selv, hvad hun krævede af andre. — Jeg kunne blive ved med at nævne alle hendes gode egenskaber — men over alt dette står den ene: hun var kærlig — „Ridderen af det store Hjerte“ blev hun engang udnævnt til — og hvor var det rigtigt! — og spejdere, — vi ærer hendes minde bedst, når vi prøver at være kærlige imod hverandre, — vi skal ikke blot være kærlige indtil i vort korps, men lade kærligheden til andre spredes ud fra korpsen, så andre kan mærke, at vi

prøver at have spejderlov og -løfte med i vort daglige arbejde og liv.

Den sidste gang komtessen talte til sine elever på spejderskolen, da talte hun om, at der her i livet er så mange veje at gå på, og at det somme-tider kan være vanskeligt at finde den rette, — „men“, sagde komtessen, „hvis I altid lytter til jeres samvittigheds stemme, da er I sikre på at finde den rette vej.“ I vil sikkert møde meget i livet, som vil prøve at drage jer fra den rigtige vej, men husk, at Vorherre har sin mening med alt her i livet og hvad enten vi møder glæde eller sorg, så skal vi tage det på den rette måde.

Og senere sagde komtessen: „— man kan ikke være rigtig spejder, uden at prøve på at være tro imod Gud, det er så vigtigt, at I rigtigt forstår dette! — husk: — „i hver barnesjæl på jord har Gud lagt en kerne“ — også i jer er der lagt en kerne, den skal I passe på og få til at vokse — husk, at I en dag skal stå til regnskab for jeres liv.“

Nu er komtessens liv forbi — men alt det gode, hun har sået i andre mennesker, det vil vokse og bære frugt engang, — der er så mange, der har meget at takke hende for — ikke mindst Det Danske Pigespejderkorps — og derfor vil hendes minde leve længe blandt os, og vi vil i dyb taknemmelighed mindes hendes mange kærlige og kloge ord.

Jess.

I anledning af Thinkingday skriver

„Trekløvern“s redaktør:

Annesofie har skrivit och bett mig berätta litet om hur vi firar den 22 februari i Sverige. Vi kallar den dagen Alla flickscouters dag, och liksom ni säkert också gör, så firar vi den på en mängd olika sätt. De flesta kårer och distrikt har sina traditioner, som de noga följer år från år. Jag har alltid firat dagen i mitt eget distrikt, så jag ska berätta litet om hur vi brukar göra där.

I Sverige är det vid den tidpunkten för det mesta riktig midvinter med mycket snö och stjärngnistrande kalla nätter. Det var det också för två år sedan, då distriktet samlades ute vid SFS:s scoutgård Frustunaby, en låg, rödmålad gård med två små flyglar. Den ligger i Södermanland, sex mil från Stockholm. Flickorna hade varit där i flera dagar och åkt skidor och haft det härligt, för i Sverige har vi en veckas vinterlov i februari. På kvällen

Redaktör frk. Margareta Puket
Sveriges Flickors Scoutförbund

den 22 februari, sedan det blivit mörkt, samlades alla flickscouterna på gårdsplanen, där de fick var sin fackla att tända. Fackelskenet fladdrade mot de röda stugväggarna, som fick en så varm färg av ljuset från de gula lågorna. Husen tycktes ännu lägre än vanligt under tyngden av det tjocka, vita snötäcket på taken. Så satte sig vårt fackeltåg i gång. Nedför den branda backen till sjön slingrade taget mellan de gamla knotiga äppelträden, men när vi kommit ut på den släta isen blev raden av facklor rak och fin som glimmande pärlor på ett snöre. Framför oss syntade mörk granskog, det var „ön“, Frustunabys tjusiga lägerplats. De första nådde snart stranden och sökte sig upp mellan de snötyngda träden till slätten mitt på ön. Då och då hördes ett litet skrik eller fnitter, då någon fick en hel driva från en trädgren mellan kragen och halsen. Pratet, som i början var ganska livligt, tystnade av sig själv, och vi ställde upp oss i en stor ring. Det kändes så högtidligt här ute i naturen med den mörka himlen med de tusende tindrande stjärnorna över våra huvuden och de höga, snötyngda granarna runt omkring oss. Flickscouterna, som bar facklor, gick i tur och ordning fram och lade dem i mitten till ett stort bål oh sade samtidigt: „Jag böjer min fackla för flickscou-

terna ... (och de nämnde de olika länderna, där det finns flickscouter)! Må scoutelden brinna!“ Så berättade jag litet för flickorna om hur de skulle tänka sig att andra flickscouter firade den här dagen, hur somliga kanske stod i glödande hetta och tänkte på sina kamrater uppe i Norden. Sedan kom de alla fram med sin tio-öring, den lilla slant, som varje flickscout skänker på Alla flickscouters dag, och som sedan skickas till Världsbyrån i London för att komma till nytta, där det behövs. Elden av facklor var nu nästan utbrunnen, och det började kännas kallt om fötterna, så vi var alla glada att få samlas framför brasan i Frustunabys patrullstuga och sjunga om

*Scouter från när och fjärran, ja vet ni vad,
alla tillsammans bilda en lång, lång rad.
Snövitä, röda, gula, jo ock som kol,
alla vi ändå samlas kring samma mål.*

Och vi tyckte, att flickscouterernas syskonring, som sträcker sig runt hela jorden, men som vi för det mesta bara hör talas om, hade blivit verkligare för oss den här kvällen.

Margareta Puke, Puckie.

Og så fortæller

„Spejderpiken“s redaktør om,
hvordan norske spejdere fejrer dagen

THINKINGDAY

Det er Thinkingday 1948. Troppen har sin tradisjonelle fest. Hele troppen er nettop kommet fra gudstjenesten sammen med kretsens andre tropper. Klart og tydelig har spejderpikenes JA runget gjennom kirken til krets-sjefens spørsmål: Lover du, etter beste evne, å være trofast mot Gud, å adlyde spejderloven, å hjelpe andre?

Troppens „gamle“ er invitert i år som ellers. Det hører til troppens „hovedpunkter“ når de „gamle“ forteller. Og i år venter alle seg mye av kvelden. To av troppens gamle troppsførere er her, og en troppsassistent. Ellers er det en hel haug med helt alminnelig gamle.

Brus og kaker glir fort, unna-sanger synges, pussig hvor internasjonale vi blir i en slik stund — vi slår om oss med engelske og danske, svenske og franske sanger, ja — til og med en sør-afrikansk negersang toner fra de falske røstene våre.

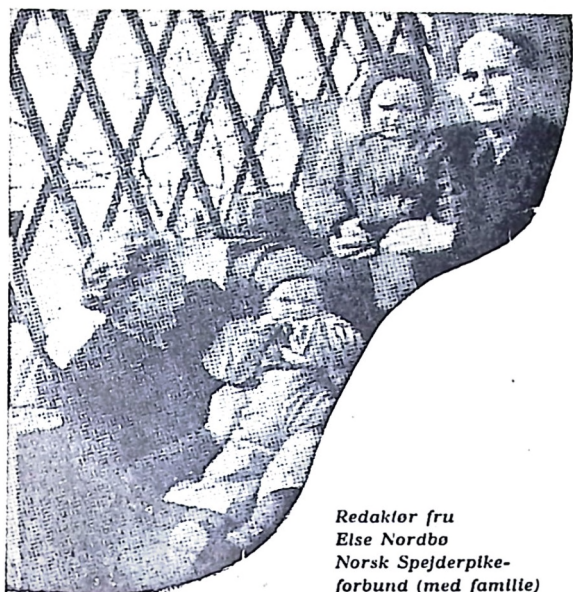
Så blir bålet tendt — spejderbålet, som er blitt mer enn et symbol — spejderbålet er noe virkelig, noe som brenner i våre hjerter lenge etter at bålet i peisen er brendt ned.

„Du, Eva, er jo troppens første fører — fortell oss om en 22de du husker godt!“ — „Jo, det var i 35. Troppen vår var nesten ny — vi hadde lite tradisjoner å bygge på

— ingen seremonier som var våre egne, og som ga dagen sitt spesielle preg, slik som nå. — Og så ble det til at vi laget real fest med boller og sjokolade, som seg hør og bør på en god, gammeldags spejderfest. Under måltidet fikk så alle etter tur i oppdrag å fortelle hva de spiste, hvor det kom fra, hvordan det var kommet hit, og om de trodde at det var speidere som hadde hjulpet til med å få fram disse varene i de forskjellige land. Det ble stor jubel da en av pikene fortalte at: Løpergutten hos baker Andersen er speider i min bror sin patrulje! — Ja, det var et festlig måltid — jeg kommer aldri til å glemme de morsomme beskrivelsen av melets vandring til bollene, og kakaobønnens til sjokoladekoppen. Det ble høy thinkingdaystemning og jeg tror nok at tankene våre fikk vinger å „gå på“ — for ikke å si fly med.“

„Enn du, Kari?“ Jo, jeg husker best den 22de som var på en lørdag, jeg husker ikke året, det var før krigen en gang, da hele troppen dro samlet til „Stølen“ og hadde en flott hyttetur. Det var knitrede kaldt ute, og en stjernehimmel som ennå står for meg i hele sin storslåtte prakt. Jeg husker vi sto og sang der ute foran hytta. Og så husker jeg leirbålet — alle tiders leirbål, da hver patrulje

Redaktør fru
Else Nordbo
Norsk Spejderpike-
forbund (med familie)

hadde fått i oppdrag å kle seg ut som „en verdensdel“ — ja, de skulle altså med det de hadde for hånden greie å kle seg så godt ut at de andre skjønte hvor de kom fra. Jeg tror nesten de fra Australia var best — de hadde kledd seg ut som kenguruer! Jo, det ble et muntert leirbål — men speidertanken — den ble sikkert mer levende hos oss alle sammen, da føreren tilslutt lot oss gripe fatt i en ring, knyttet av alle speidertørklærne våre, og så si speiderløftet sammen: Jeg lover — — kan noen av oss som var med noen sinne glemme det?“

Så er det Ingeborgs tur, assistentens. „Jeg husker best den Thinkingday da troppen fant på at de „gamle“ skulle inviteres. Jeg var bare en liten speiderpike selv den gangen, og jeg syns de gamle var veldig rare (på norsk!). — Og nå sitter jeg her og er en av de „gamle“ selv. Ja, det jeg skulle ha fortalt, det var at disse gamle, de ga Thinkingday en spesiell betydning for meg — for det var da det gikk opp for meg at det har gått mange foran oss, og at det vil komme mange etter oss — som alle sammen vil bære speidertanken i seg: Venner med all verden. Og det var vel også det første møtet hvor troppen nyttet sin Thinkingdayseremoni, den vi bruker hvert år nå — den at vi har et bånd fra leirbålet ut til hver patrulje, og så putter vi hver vår tiøre inn på snorene til våre respektive patruljer — og hver pike med sitt ønske for fred.“

„Ja, la oss gi vår gave til verdensarbeidet vårt,“ sier troppsfører Grete. Stille reiser første mann seg, putter sin gave inn på snoren, og sier:

„Gå, min lille gave — gjør din gjerning for fred.“
Så følger den ene etter den andre:
„Denne vesle pengen vil også være med.“

„Vi er alle sammen små, og duger lite til —“
„Men når vi er mange nok, da kan vi det vi vil.“
„Fred på jord er ønsket mitt.“
„Fred på jord for høy og lav.“
„Fred i fedrelandet mitt.“
„Fred for den som allting gav.“
„Fred i hjerte og i sinn.“
„Fred for speidervennen min.“
„Kjærlighet kan skape fred.“
„Vennskap må det også med.“
„Vi er små, men blir vi mange —“
„da blir speiderringen sterk.“
„Gi oss styrke, mot — å øve —“
„Fredens verk.“
„Gud gi gaven må få gavne“
„Fred må ingen speider savne.“
„Gud gi alle å få favne“
„Fred i lyset av Din kjærlighet.“

Stille setter speiderne seg ned. Tankene vandrer så vide — til speidervenner over hav — i andre land — i andre byer — i andre bygder — de to minutter fører pikene ut på de store reiser til speidere i fremmed land.

Stillheten blir brutt av føreren:

„Gud gi gaven må få gavne
Fred må ingen speider savne.
Gud gi alle å få favne
Fred i lyset av Din kjærlighet,“

gjentar hun, og så toner: „Båret høyt på sterke vinger, tanken over jord seg svinger —“ utover speiderbålet. Gaven er gitt. De gode tanker er tenkt — men vi mistet ikke noe av det vi ga: „For alle gode Tanker, de kan slet ikke dø. Før endnu bedre Tanker er spiret af deres Frø.“

* * *

Kjære Danske Speidervener!

Pussig nok var det en dansk dikters ord som „sitter i hodet“ på meg i dag — en dansk dikters ord om de gode tanker. Dere skjønner sikkert at jeg tenker på I. P. Jacobsens vakre digt: „Så stansed —“ og fra det diktet de udødelige linjer: „For alle gode Tanker, de kan slet ikke dø, før endnu bedre Tanker er spiret af deres Frø.“

Thinkingday — *det er de gode tankers dag*, fremfor noen annen dag. Så ofte når vi lidt eldre speidere tenker litt lenger ut over verden, enn bare til nesetippen vår, blir vi så tynget av all den ufred, all den sorg, all den lidelse der ennå er rundt om i de krigsherjede land — alle de barn som lider vondt. Da er det godt å vite, at tross i

alt så vil de gode tanker seire — hvis vi bare tenker dem gode nok og mange nok.

La Thinkingday tanken din være *så god* og *så sterk*, at den ikke dør, men at den vil være med å bringe lys og glede, at den vil være med å bygge bro, at den vil være med å skape lysvell over jorden, — fred — trygghet — glede.

Spejderhilsen fra den norske

Bamse.

Nu, hvor vi er ved det internationale, har vi bedt ex-spejderchef, fru Johanne Marie Willer, fortælle om den allerførste

Verdenskonference i 1920

(Fra tidl. divisionschef, fru Inge Benedikte Hartnack, som i øjeblikket er bosat i U. S. A., havde vi håbet at høre om den sidste konference i 1948, men „Dicksen“s bidrag er ikke nået frem.)

Det var en begivenhed, da den første internationale pigespejderkonference skulle afholdes. Det skete i sammenhæng med den første drengespejderjamboree, således, at vi delegerede fra pigespejderkonferencen i Oxford efter dennes afslutning fik lejlighed til at være tilskuere til jamboreen i London. Begribeligvis oplevede vi så meget begge steder, så jeg ikke kan berette derom i et kort indlæg, men jeg er dog i stand til at give nogle hovedindtryk, som måske nok kan have interesse den dag i dag.

I det ydre havde konferencen en værdig ramme. Vi 35 deltagere fra alverdens kanter opholdt os sammen med et lignende antal engelske førere i en uge på et af Oxfords kollegier. Der var nok sørget for et arbejdsprogram, men der var også levnet rigelig tid til kammeratligt samvær og til at opleve den gamle universitetsby; jeg kan f. eks. nævne dette, at vi, den dag vi ankom, ved toget blev hentede i de ældgamle kæmpemæssige universitetskarosser med seks heste for. Allerede det skulle nok anslå en egen stemning.

Som det let kan ses af hosstående billede, var vi ikke videre ensartede i vore uniformer, men

Fru Willer står som nr. 4 fra venstre i bageste række, Inge Boye Petersen som nr. 1 i første række

det tog vi ikke så højtideligt, for vi var det heller ikke i andre ting. Vi havde jo i hver sit land opbygget en spejderbevægelse, der ganske vist var baseret på samme spejderlov og -løfte, og som arbejdede efter Baden-Powells første spejderbog, men ud over dette havde vi afpasset spejderarbejdet efter de forskellige landes forhold og skikke, så der var nok at diskutere og drøfte, og vi gjorde dette med ungdommelig energi og temperament i alle døgnets fireogtyve timer. Vi var alle meget unge, både i sind og skind, og ikke mindst som spejdere, og vore idéer nåede lige til himlen. Vi har sikkert sagt rystende dumheder, men vi gik løs på forhandlingerne med krum hals, ganske uhæmmede af smålige hensyn til grammatikalske regler eller regelret gloseforråd. Huskede man ikke ordet på engelsk, så kom det på fransk eller omvendt. Vi ville bare med alle midler forstå og forstås, og jeg vil holde på, at vi lærte utrolig meget af hinanden.

I nogle henseender var vi ens kørende allesteder, vi var ludfattige. Vore korps var endnu så små, så de slet ikke kunne „bære sig“, og bortset fra de engelske og amerikanske spejdere, der havde meget velhavende damer som støtte, måtte

vi førere allesammen have et borgerligt erhverv at leve af, samtidig med spejderarbejdet voksede fra dag til dag. Dette problem optog os meget, for nok havde vi mange kræfter, men vi så dog, at vi ville nå grænsen for dem en dag. Foruden denne kamp for at få vore få skillinger til at slå til, havde vi besvær med gammeldags myndigheder, der fandt os overflødige, en presse, der skrev, at vi var latterlige, skoler, der anså os for direkte skadelige, forældre, der syntes, at vi vildførte deres børn, og andre ungdomsorganisationer, der bekæmpede os som den ene konkurrent den anden.

Det var en helt overvældende trøst at få at vide, at de vanskeligheder, man selv sloges med, var noget alment, som alle korpsene var ude for. Denne samhørighed ville gøre det hele lettere for fremtiden.

Et bestemt punkt kan jeg ikke lade være at berøre. Spejderarbejdet var dengang overalt ikke nær så fremskreden i organisation og orden som nu. Man trænede ikke nær så målbevidst i de egentlige spejderfærdigheder, og man var ikke nær så dygtig i dem, man legede mere i det daglige; men til gengæld satte man sin alvor ind på sociale og nationale opgaver. Jeg husker, at adskillige af den slags opgaver blev drøftet på konferencen, og det var slet ikke ringe resultater spejderne rundt omkring havde nået. Vi her i Danmark stod på det punkt fint, trods vort lille korps. Vi havde hjulpet på hospitalerne under den spanske syge, havde samlet lægeplanter til apotekerne, da krigen spærrede for indførsel, dyrkede kartofler til fattige i stor stil, modtog og klædte mange sønderjyske børn lige efter genforeningen, og havde gennemført den enorme rugbrødsindsamling til balterne, som de, der deltog i den, aldrig vil glemme. Alt det kunne vi danske komme frem med på konferencen, og det var arbejder, der blev anerkendt, hvad der gjorde såre godt i et forslidt førerhjerter.

Vi to førere, adjunkt Inge Boye-Petersen og undertegnede, som oplevede dette første beskedne men gode og væsentlige skridt på den internationale arbejdsvej, vi vil altid huske disse dage i England med glæde og taknemmelighed.

Johanne Marie Miller.

*Lady Baden-Powell, prinsesse Mary
og lord Baden-Powell*

*** P O S T B O X ***

Så kom der nogle dejlige adresser fra Amerika.

Pigespejder 16 år.

Tropsfører søger penfriend til en spejder, hvis forældre taler og læser dansk.

2 gifte blåmejseførere.

Seniorførere, der skal til Europa i 1949, taler også fransk og tysk.

Gift fører søger seniortrop 14-17 år.

Blåmejsefører med lille datter.

Seniorfører fra Australien.

Pigespejder 15 år.

6 pigespejdere 14-20 år.

Desuden har jeg forbindelse med Sydafrika og Ægypten.

Spejderhilsen

Fromse.

„Skal der tales internationalt,”

siger Fromse,

„saa vil jeg være med”

— Fromse sidder i Måløv
og holder
verden i sin hule hånd —

Hører du til dem, der spørger: „Hvad er det for noget?” Sådan spurgte en lille pigespejder mig, som jeg traf på et hjørne i det nordlige Jylland, hvorefter jeg stillede mig op og holdt et brændende foredrag om det allervigtigste punkt i spejdersagen, det internationale, og nøglen til al denne herlighed findes i min postbox.

8 dage efter skrev den lille spejder efter en adresse, så hvis jeg havde tid, som jeg har lyst, ville jeg rejse rundt og holde foredrag på alle Danmarks gadehjørner, og hvis jeg kunne synge, som jeg har lyst, ville jeg synge: „Kommer hid, I piger små!” — og så ville postboxen sprænges!

I hvert eneste land i verden, hvor der findes et internationalt anerkendt korps, findes også en postboxsekretær, og vor opgave er at opfylde alle de ønsker, der strømmer ind til os postboxmæssigt set for at begynde med det største og vigtigste.

Den australske postboxsekretær sender mig nogle adresser for nylig, og en af hendes spejdere ønsker en adresse på Grønland! I forvejen havde jeg et lignende ønske liggende her fra landet. Jeg vidste, at der var drengespejdere deroppe, men ikke pigespejdere. Så skriver jeg til Grønlands styrelse og forelægger dem sagen, og de sender mig

adresser på lærerinder deroppe og på drengespejdernes fører i Godthåb, og så sender jeg breve afsted og beder, om de ikke vil hjælpe mig, og nu får vi måske kammerater i Grønland og kan tage i lejr mellem isbjergene.

Vi postboxsekretærer har det svært hyggeligt sammen, vi fortæller altid hinanden lidt om spejderliv og privatliv, og mærkeligt kan det være, når man selv forbereder sig på vinter og kulde, at høre de andre stønne i varmen. Og jeg hører om verdenspigespejderchefen, der er på besøg snart her og snart der. Jeg sidder i Måløv og holder hele verden i min hule hånd. Om jeg har set en rigtig levende postboxsekretær? Jo, i sommer i Norges landslejr, og det var min største oplevelse blandt de 15 nationer, jeg traf.

Så er der alle romanerne, man oplever. Der hviler et rosenkær over dem alle. Der er brevet fra i sommer fra Skotland, fra en, der besøgte sin penfriend fra 1936, der nu var gift med en præst og havde 3 drenge, eller de mange andre, der glade sender hilsner fra deres oplevelser med deres første møder med pennevenner. Hvorfor svarede den norske pigespejder ikke? Nej, for hun var på spejderskolen i Korinth og havde ikke fået brevet eftersendt!

Fromse.

Joan Garden har været i

„Juliette Low”-lejren 1948

Ja, miraklernes tid er sandelig endnu ikke forbi. Telefonen ringer en dag i april, og Fib fortæller mig, ellevild af glæde, at jeg skal til „Our Chalet” som årets Juliette Low girl. Det lød som et eventyr, hvilket det virkelig også blev. Den 25. juli startede jeg fra Skanderborg bane-gård og nåede efter mange besværligheder — såsom at have glemt min frakke i armene på min mor — til Fredericia, hvor jeg fandt Kirsten (KFUK). Vi rejste i sovevogn med Skandinavien-Schweiz-ekspressen, og det vil ikke sige så lidt. Man kan ikke påstå, at det er ret spejdermæssigt, at 2 spejdere har egen kupé med køjer, tæpper på gulvet, vaskekumme o. s. v.; men alligevel var det vidunderligt, da rejsen varede 25 timer. Turen gennem Tyskland gik fint, og den følgende aften nåede vi Basel, hvor vi overnattede og tilbragte en formiddag. Om efter-

middagen gik turen til „Our Chalet“. Først med tog nogle timer, så med rutebil, hvilket ser temmelig livsfarligt ud, når det halve af rutebilen hænger ud over bjergsiden — og til slut en lille travetur. I bussen mødte vi mange spejdere, der alle skulle til „Our Chalet“. Ved busstoppestedet blev vi hentet af de spejdere, der allerede var ankommet, og straks følte vi fællesskabet — alle var uhyre hjælpsomme, og vi fandt straks en masse at tale om.

„Our Chalet“ er et stort og dejligt 4-etagers hus, hvor der er plads til en mængde spejdere (huset kan vist rumme 60 ialt).

Livet på Chalet er ikke anstrengende. Vi begyndte dagen med morgenmad kl. 8,30 — og det var ikke nogen almindelig spejdermorgenmad, nej; vi fik serveret al den chokolade eller te, vi kunne drikke, og masser af brød, smør og marmelade. Efter morgenmaden mødte vi til

Da vi efter ca. et kvarters gang nåede til „Our Chalet“, blev vi modtaget af Falk, og hvis nogen een gang har været på Chalet, vil hun aldrig glemme Falks modtagelse.

I løbet af nogle få dage ankom alle 33 piger, der skulle deltage i „Juliette Low“-lejren. Der var 2 fra hver af de følgende lande: Irland, U. S. A., Frankrig, Grækenland, Norge, Sverige, Finland, Skotland, Belgien, Holland, Østrig, Italien, Tjecoslovakiet, Schweiz, Danmark plus 1 fra Ægypten. Skønt det var en betingelse, at man enten skulle kunne engelsk eller fransk, er vist ingen i tvivl om de besværligheder, der undertiden opstod, når vi talte sammen — heldigvis kan alle finde ud af arm og ben-sprog.

morgenparade kl. 9,30, hvor de forskellige nationer hver morgen skiftedes til hejse flag hver på sin måde. Kl. 10—12 havde vi diskussion, 12,30 middag, der altid bestod af 3 retter, hvoraf den ene ganske vist hver dag var suppe af en eller anden art. Eftermiddagen havde vi fri, til vi drak te kl. 16,30. Denne tid brugte vi ofte til at gå til Adelboden, den nærmeste by, der lå på den anden side dalen, ca. ½ times gang borte. Da det var en udpræget turistby, kunne vi købe alt her, og alt for mange af vore dyrebare schw. fr. gik til appelsiner, bananer, chokolade og verdens dejligste kager, som f. eks. kokos-makroner, ah! De meget få gange vejret var godt, gik vi til svømmebassinet med det iskolde vand, der kom lige fra bjergene.

Fru Hanna Lund

blå spejderchef, indmeldt 29. september 1918 i Horsens trop, blev allerede patruljefører et godt halvt år efter. Kom 1923 til spejderskolen i Korinth og var her til 1929, de første par år som korpssadjutant, siden som korpsssekretær. Har redigeret „Pigespejderne“ fra 1930–1944, herefter redaktør af „Førerbladet“. Leder af korpsets treklo-
vertræning, medlem af korpsets bestyrelse, formand for arbejdsudvalget.

Fællesrådet for grønne og blå pigespejdere fejrede 23. januar sit 25 års jubilæum. Om fællesrådets formand, Hds. Majestæt, dronningen, har I læst i december-bladet. Nedenfor præsenterer vi jer for fællesrådets øvrige medlemmer

Fru Ida Thorbek

Tropsfører for Slagelse trop 1920–45, divisionschef fra 1928–45. Medlem af DDP's bestyrelse fra 1923 og af fællesrådet fra dets start. Medlem af korpssrådet og næstformand i DDP's bestyrelse.

Ellen Margrethe Knudsen

begyndte i marts 1919 som blå spejder, men blev efter det grønne korpss' start KFUK-spejder. Blev patruljefører, tropsassistent og tropsfører. Derefter korpsssekretær fra 1937–1942. Nu redaktør af „Spejderbladet“, medlem af hovedbestyrelsen og distriktschef.

Esther Skjot-Petersen

grøn spejderchef. Indmeldt den 7. marts 1917 i en blå pigespejdertrop. Kom med i det grønne arbejde et halvt år efter dets start. Gennemgik alle graderne fra patruljeassistent til distriktschef og var fra 1939–1942 korpsssekretær. Blev i oktober 1947 spejderchef.

Augusta Frydendahl

begyndte den 1. april 1919. KFUK-spejderkorpsets første føreruddannelse og begyndte 1. maj 1919 som chef for Københavns division og beklædte denne post og adskillige andre førerposter ved siden af til 1941. Blev derefter distriktschef for 1. distrikt i København indtil april 1946. Har i en lang årrække siddet i korpsets hovedbestyrelse.

Nelly Buch-Larsen

international commissioner hos de grønne. Begyndte i Lemvig trop i 1921, var ude af arbejdet fra 1933–43, blev i 1943 korpsssekretær til 1948, og var som sådan red. af førerkredsen. Nu distriktschef for Østjydske distrikt.

Sybille Bruhn

Har været medlem af DDP's korpssråd i nogle år, og blev i april i år valgt ind i bestyrelsen som formand.

Inger Buchardt.

sekretær i fællesrådet. Indmeldt 1. marts 1920 hos KFUK-spejderne. Blev patruljefører og tropsassistent. I 1925 korpssinstruktør og i 1927 korpsssekretær til 1943. Æresmedlem af korpset 1946. Sekretær i pigespejdernes fællesråd fra 1. marts 1946.

Efter tetid havde vi igen 1½ times diskussion, og om aftenen havde vi lejrbrøl, som desværre kun var ude 3 gange på grund af det dårlige vejr — dog lejrbrølene inde i pejserne er også pragtfulde, når vi alle sidder rundt på gulvet på lammeskind og synger vore brølsange. Et par aftener fortalte de østrigske og græske spejdere om spejderarbejdet i deres lande, og jeg tror, meget få herhjemme er klare over, hvor hårdt de stadigt har det.

Sådan gik de fleste dage for os dernede, mens vi nogle gange var på ture op i bjergene — 2 gange på travetur højt op og 1 gang på en heldagstur i rutebiler til Interlaken, Jungfrau og Grindewald.

Den ene af de 2 traveture foregik d. 1. aug., Schweiz's nationaldag. Ved 15-tiden startede vi alle med rygsæk på ryggen af sted fra „Our Chalet“. Vi skulle gå ca. 3 timer, havde vi fået fortalt, til et lille hotel, der lå højt oppe. Her skulle vi overnatte. Som altid øsede regnen ned, og mens vi stod i læ i et lille cralet, fik vi lejligheden til at se, hvor primitivt folkene der boede. Dyrene var inde i samme hus som menneskene, blot skilt fra stuen med en dør. Det var vældig interessant at se, hvordan de lavede oste, og i det hele taget, hvordan de havde indrettet sig i det lille hus. Endelig kl. 19 nåede vi Hahnenmos, hvor vi efter at have spist (suppe, selvfølgelig) havde lejrbrøl sammen med ca. 150 smaa, schweiziske spejdere, som var kommet op fra en lejr på den anden side af bjerget for at være sammen med os. Naturligvis var alle de små meget imponerede over at se spejdere fra så mange lande på een gang. Efter lejrbrølet, hvor Helga, en KFUK-spejder som var med i staben, talte på hele Chalets vegne, sang vi nogle sange. Mens regnen stadig silede ned, fulgte vi de schweiziske spejdere et stykke ned ad bjerget. Alle bar vi farvestrålende papirlanterner, og det var et pragtfuldt syn, at se en orm af omkring 200 farvede lys sno sig ned ad bjergsiden i den mørke aften. Da det som sagt var Schweiz's nationaldag den dag, tændtes der efterhånden brøl omkring på alle bjergtoppene — endog helt oppe i den evige sne — dette syn imponerede os alle.

Næste morgen gik vi fra Hahnenmos og kom først hjem til Chalet ved 17-tiden — ved den tid var vi også mere døde end levende, ganske vist holdt vi ofte hvil undervejs og fik småting, som chokolade, frugter og brød at styrke os på. En anden dag foretog vi en tur op i sneen. Vi travede op i 1½ time og nåede op i 2000 m højde — nedad tog vi svævebanen, hvilket kun tog 10 min.

Ud fra dette lille referat kan enhver vist forstå, hvor ubeskriveligt pragtfuldt der er på „Our Chalet“. Mon alle danske pigespejdere er klare over, at også de kan komme derned på 10 dages ferie, formedelst 6 frc. om dagen for de billigste sovepladser (kost incl.). Jeg erfarede fra gæstebøgerne dernede, at kun meget få danske spejdere havde været der — hvilket muligvis skyldes valutavanskeligheder — kan I på nogen måde komme derned, er det en uforglemmelig oplevelse.

Joan.

Mest intenst opleves det internationale kammeratskab i de fælles lejre

I VENSKABSLEJR VED LOIRE

I taknemlighed over, at det faldt i min lod at være med som repræsentant for Det Danske Pigespejderkorps i venskabslejr i Loire-dalen i Frankrig i sommer, sender jeg hermed bladet et, ganske vist sammentrængt, referat af turen.

Den 14. juli var vi 5 glade og forventningsfulde pigespejdere, som mødtes i Fredericia for med nordekspressen at rejse til Frankrig og deltage i en næsten 3-ugers lejr ved Loirefloden. Vi var 1 grøn og 4 blå spejdere. Efter at have kørt gennem det ganske forfærdelige bombehærgede Tyskland og gennem Belgien, ankom vi til Paris næste eftermiddag kl. 17. Fra vi stod af nordekspressen på „gare du nord“, og til toget gik videre sydpå fra „Paris Austerlitz“, var nøjagtig tre kvarter. Aldrig har jeg oplevet så enerverende minutter før. Der var ingen til at tage imod os, og når vi spurgte om vej, fik vi ingen positiv forklaring, så jeg vil sent glemme det mas, vi havde med at finde nævnte station. Trods alt nåede vi toget i sidste minut. Det var hurtigtog til Blois, og dér skulle vi igen skifte. I Blois mødte vi imidlertid både de hollandske og luxembourgske spejdere, samt et par franske førere, og det lavede os op. Vi fulgtes så alle ad til stationen Vernon-les-Varennes mellem Blois og Tours. Herfra blev vi kørt på lastbil 3 km til landsbyen Vernon-sur-Brenne, hvor lejren fandt sted. Det var imidlertid blevet sent, klokken var 10, så det var næsten mørkt. Lejrens udseende kunne vi ikke rigtig få noget indtryk af, vi skimtede blot nogle telte hist og her. På grund af det sene tidspunkt fik vi ikke lov at rejse vort telt, men blev anbragt i et fransk, og i en vældig fart kom vi til ro oven på en næsten to-dages rejse.

Vi fik lov at sove til klokken 10 næste dag, og det var meget spændende at vågne op til alt det nye og fremmede. Lejren var inddelt således, at de seks franske troppe, som deltog i lejren, havde hver sin lille lejrplads, og vi fremmede blev så delt mellem disse franske troppe. Vi danske kom til at ligge hos en trop fra Besançon, og det siger næsten sig selv, at vi meget hurtigt blev rystet sammen. Vi blev så igen delt således, at vi kom een i hver patrulje, dog boede vi sammen i vort eget telt.

Denne første dag kl. 16,30 holdtes åbningsparaden. Lejren var en venskabslejr med 158 lejrdeleger. Fra udlandet var vi spejdere fra England, Holland, Belgien, Luxembourg, Schweiz, Italien og Danmark. De franske troppe var fra Marseille, Besançon, Lyon, Strassbourg, Rouen og Oran. Til hver morgenparade hele lejren igennem blev dagens motto fremsagt; det kunne f. eks. være „vær beredt“, „godt humør“, „gør godt, hvad du gør“. Der blev

aldrig holdt aftenparader, men flaget blev blot strøget af de samme to, som højste det.

En af de første dage fik vi danskere at vide, at vi skulle finde på et navn til vores del af lejrpladsen, samt et motto. Det skulle være navnet på en dansk opfinder eller forsker, og vi besluttede os til at kalde lejren „Finsen“, og mottoet blev „lys gir liv“. — Lejren formede sig ikke, som en lejr herhjemme, f. eks. blev der ikke lavet lejrarbejder, som vi kender dem, kun lige de aller nødvendigste, som f. eks. et bord på køkkenpladsen og slet ikke med pænt tilsnittede ender. Det undrede os meget, at de med god samvittighed skar grenene af træerne eller simpelt hen fældede et træ. Lejren var på den ene side omgivet af skov, på den anden af græsarealer. Skovens træer var dels kastanie, dels ahorn, dels hassel, dels ask og dels akacie.

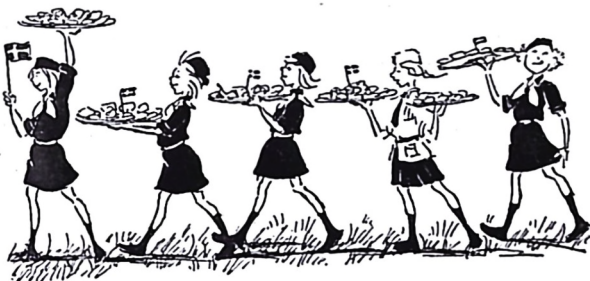
Om eftermiddagen var som regel hele lejren samlet, og udlændingene holdt foredrag eller underholdt på anden måde. Den dag, vi holdt foredrag, fortalte vi noget om Danmarks udseende, om kongeparret, om skolevæsenet, om kirker og hospitaler samt om KFUK og DDP. Efter foredraget serverede vi dansk smørrebrød for cheferne, som forsikrede, at det smagte dejligt. Til lejrbalene skiftedes vi ligeledes med underholdningen. En aften, hvor vi udelukkende sang, skulle hvert lands repræsentanter lære de andre en sang. Vi lærte dem „myggen sværmer“. Det gik helt godt, selv om det voldte meget besvær at sige „ryd den ud.“ — En eftermiddag havde vi en lille terrænleg i skoven. Vi gik patruljevis og efter kort. Ved sidste post mødtes vi alle og skulle her i et bestemt område og i en bestemt højde af træerne finde hver en lille metalring på størrelse med en fingerring. Da vi alle havde fundet hver en, blev de trukket på et bånd, som således var et symbol på venskabskæden. Den sidste dag i lejren blev denne „kæde“ hængt op på lejrens opslagstavle, for at hver lejrdeleger kunne tage en ring med hjem.

Langs Loirefloden ligger en del gamle slotte og borge, og en dag besøgte hele lejren, kørende i rutebiler, 5 af disse. Det var både morsomt og interessant. Der blev også arrangeret en 3-dages vandretur, hvor vi alle deltog. Der var lavet syv ruter, og vi kunne selv vælge, hvilken vi ville med på. 3 af os meldte os til den længste tur. Den første dag gik vi 21 km, de to andre 14 km hver dag med oppakning, selvfølgelig kun det nødvendige, og i stigende varme, som vi ikke kender mage til herhjemme. Vi var vældig glade for turen og for at få set et lille stykke af Frankrig fra landevejen trods vablerne på fødderne, omheden og trætheden.

Ved afskedslejrbalet den sidste aften, som på grund af regnvejr var ganske kort, overrakte vi lejrchefen en træspejder med vore navne på, og Besançon-troppen, hos hvem vi som nævnt lå, overrakte vi et stykke skind med en tegning af Danmark, en grøn og en blå spejder, vore

emblemer, motto og endelig vore navne. Efter en rørende afsked med alle lejrdelegerne forlod vi lejren den 3. august. Det havde været en lejr, vi sent vil glemme, og hvor vi knyttede et venskab med mange udenlandske spejdere.

Fra lejren rejste vi sammen med spejderne fra Besançon til Paris, hvor vi tilbragte en dag sammen, hvorefter vi rejste med dem hjem og var deres gæster i fem dage, indkvarteret hos førerne. De var ualmindelig søde og gæstfrie mod os, vi kunne ikke have haft det bedre, end vi havde det dér. Hver eftermiddag mødtes vi og gik tur med vore værter i Besançon og nærmeste periferi. Fra Besançon til grænsen mellem Frankrig og Schweiz er der kun 100 km, så en dag tog vi på heldagstur hertil. På floden Donles oplevede vi en smuk sejltur mellem Jura-bjergene med Schweiz på den ene side og Frankrig på den anden, og om eftermiddagen var vi nogle timer inde i Schweiz. — Det var meget svært at tage afsked med vore værter, da afskedstimen kom, men vi måtte jo af sted. Noget af det sidste, vi råbte til hinanden, da toget satte sig igang, var: „til næste sommer“.

Fra Besançon tog vi til Paris, hvor vi tilbragte de sidste 2½ dag, før vi atter skulle hjem. Skønt vi ialt kun havde 3½ dag i Paris, fik vi dog set en masse af de større seværdigheder, som nu turister absolut bør se. Vi kom til at holde af Paris, trods den fremmedartethed den bød os. — Den 13. august satte punktum for opholdet dernede, og vi entrede igen nordekspressen og vendte næsen hjemad. Vi rejste hjem beriget med den oplevelse, det er at se et fremmed land, og have lært en del af dets landskab og befolkning at kende. — Mange tak.

Annelise.

Sonja Winther, Karin Nielsen, Mariager trop. Anna Christensen og Åse Mähl, Hadsund trop. Annelise Jensen, Skovtroppen.

„ABSALON“-TROPPEN

fortæller om sin venskabstrop i Sverige

Den 22. februar sendes mange tanker og hilsner til spejderkammeraterne i andre lande, og mange troppe tager op til fornyet overvejelse, om de ikke skulle finde sig en kammeratskabstrop i et andet land.

Efter kraftig opfordring fra redaktionen skal vi tillade os at fremkomme med nedenstående angående vort samkvem med vores kammeratskabstrop, Sct. Laurentiekåren, Lund, Sveriges K. F. U. K. scoutförbund.

Hallo, hallo, Sverige kalder!

Ja, Sverige kalder, og det gjorde det også under besættelsen, hvor en af troppens spejdere måtte søge ly hos vores nabo på den anden side af sundet. Og hvad var mere naturligt, end at hun kom i forbindelse med de svenske spejdere. Krigen sluttede, og spejderen vendte hjem, og selvfølgelig havde hun sluttet venskab med en masse svenskere, og forbindelsen blev holdt vedlige.

Det første møde med vores svenske kammeratskabstrop havde vi i korpslejren ved Brahe-Trolleborg 1946, hvor vi havde inviteret en af spejderne fra Sct. Laurentiekåren i Lund med. Hun viste sig at være en vældig sød pige, og i løbet af efteråret fik vi lyst til at se lidt mere til disse svenske spejdere, så vi tog mod til os og inviterede dem over på en week-end, hele troppen. Den blev yderst vellykket. Vore gæster var indkvarteret hos troppens spejdere; om aftenen holdt vi en lille fest, hvor vi sang og legede os sammen, det var vældig hyggeligt. Om søndagen var vi på fælles tur ud i det blå, og om eftermiddagen var der frivillig tur i Zoologisk Have. Forøvrigt kunne spejderne så selv om, hvad de ville vise deres gæster. Allerede inden afskeden om søndagen var der blevet knyttet mange venskabsbånd, som blev vedligeholdt ved korrespondance.

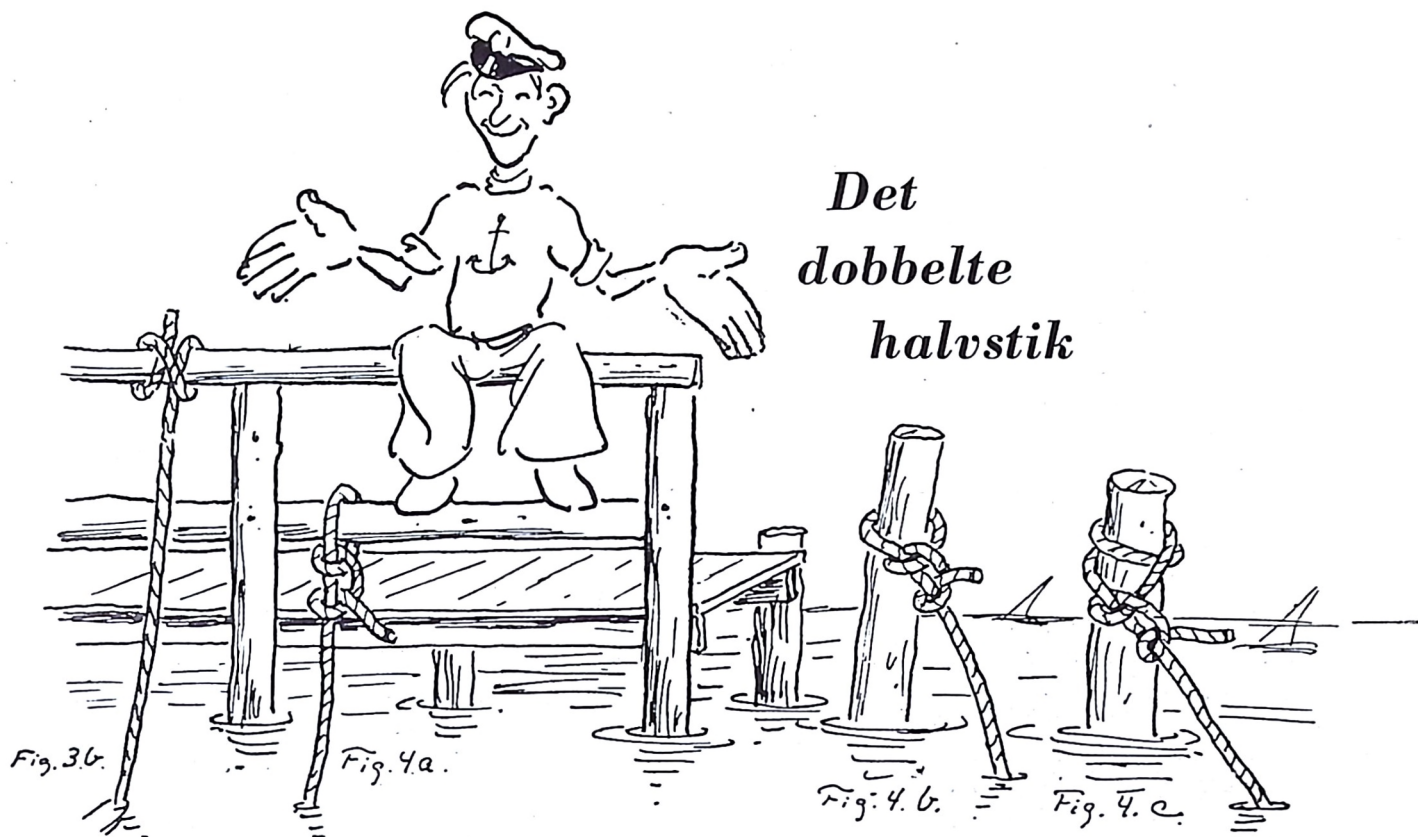
Men ellers var forbindelsen ret død et stykke tid, altså bortset fra den private brevskrivning, men så i sommer fik vi vores store chance: Vi fik tilbud om at komme til Sverige som Danmarks repræsentanter i svensk K. F. U. K. scoutförbunds landslejr ved Olofsborg, og så fik vi altså atter chancen for at forny og uddybe vort venskab. Og stor var vor glæde, da vi opdagede, at vi ovenikøbet skulle ligge i samme „byalag“ som vore gamle venner. Og her i lejren var der selvfølgelig rig lejlighed til at skaffe sig nye venner og genopfriske gammelt venskab. Vi havde mange dejlige fælles oplevelser heroppe, men det har vi fortalt om tidligere her i bladet, så det skal vi skåne jer for. Men I kan nu alligevel tro, at snakken gik livligt, da troppen i november måned atter var i Sverige for at besøge Sct. Laurentiekåren. Vi overnattede i deres splinternye hytte, ca. 10 km fra Lund, hvor vi hyggede os om aftenen og var på en meget spændende sporingstur i den herligste mørke grankov, som vi slet ikke kender herhjemme fra. Det var en spændende skattejagt, hvor „skatten“ var dejlige svenske karameller, men tænk jer, der var kun eet hold, der fandt skatten, så godt var den gemt under et mægtigt grantræ, der var væltet af stormen. Det var meget flovt, at førerne bagefter måtte ud i øsende regn og redde den kostbare skat.

Nu kan I mene og synes om det, hvad I vil, måske synes I, det er noget lidt, vi har haft ud af samarbejdet, jeg synes nu, det er meget godt, for husk på, dette er kun hvad troppen som helhed har oplevet, hvad har så ikke de enkelte spejdere haft af udbytte? Jeg tror, at vi alt i alt kan være meget tilfredse med vores kammeratskabstrop, og i hvert fald kan vi roligt anbefale alle danske troppe at anskaffe sig en sådan, om I så, som vi, vælger en trop, der er så nær, at I kan have et så livligt samkvem med dem, som vi har haft, eller I vælger en trop på Honolulu, det kan i og for sig være ligegyldigt, jeg tror, at vi alle har meget at lære af hinanden og meget at fortælle hinanden, så altså, gak hen og gør ligeså, I vil ikke fortryde det.

Absalon Trop.

Det dobbelte halvstik

I kender allesammen et dobbelt halvstik. Det er et af de mest kendte og mest brugte stik. Ikke fordi stikket er særlig sikkert, for det har nemlig 3 ulemper: det kan opgå sig selv, det kan beknibe og det kan glide i sideretningen. Grunden til, at det bruges så meget, er den, at det er det hurtigste stik at lave, det er det letteste at huske (når man har lært det) og det kan laves på mange forskellige måder.

Desværre er der alt for mange, som ikke kan lave et dobbelt halvstik i en fart. De ved måske, hvordan det skal se ud, og de har set det blive lavet mange gange; men når de selv skal til det, må de prøve en halv snes gange, før de får gevinst.

Lad os derfor for en gangs skyld grundigt gennemgå en af metoderne til at slå et halvstik — den mest almindelige — og derefter kan vi gå lettere hen over de øvrige metoder, som det også er nødvendigt at kende.

Grundprincippet er det ganske simple, at det dobbelte halvstik består af to ganske ens stik. Der-

for er det så let, når man blot tænker på, at der skal gøres *to ganske ens* rækker bevægelser.

Vi slår et dobbelt halvstik over en lav pæl:

Tag enden i begge hænder og lav en løkke, som vist i fig. 1a og 1b, således at højre hånds part ligger underst. Smøg stikket over pælen.

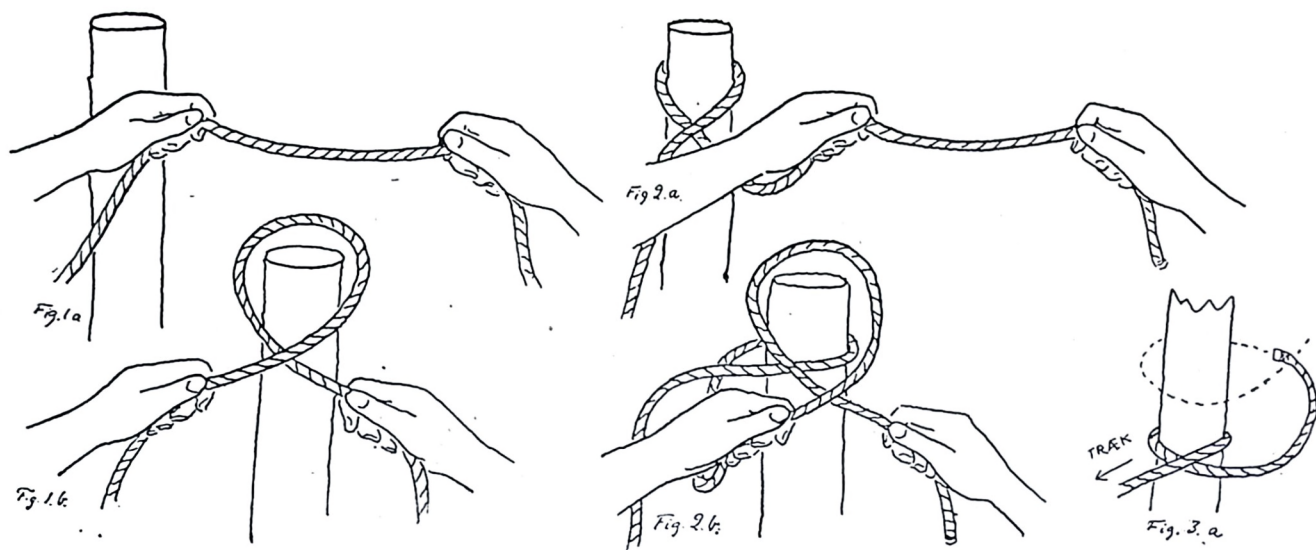
Tag den underste part i begge hænder og lav en ny løkke på samme måde som den første. Parten i højre hånd skal atter ligge underst (fig. 2a og 2b). Smøg også denne løkke over pælen og hal tot i begge parter.

Når I kan det fuldstændig perfekt, øv jer da også i at lave det med een hånd.

En lige så vigtig metode anvendes, dels når der er kraft på endens halende part, og dels når der skal gøres fast med dobbelt halvstik et sted, hvor det ikke kan smøges over, f. eks. i et gelænder, en ring eller lignende.

Med tampen tages først en rundtørn omkring genstanden, således at tampen kommer ud under den faste part (fig. 3a).

Derefter tages endnu en rundtørn *samme vej rundt* og oven over den første. Tampen skal denne gang komme ud under sin nye faste part (se den punkterede linie i fig. 3a).

Stikket må sanses (strammes) godt, for at det ikke skal opgå sig (fig. 3b).

Som nævnt, er det simple, dobbelte halvstik ikke er særligt sikkert, laver man — hvis man ikke ønsker, at det skal kunne opgå sig så let — et *dobbelt halvstik om egen part* (fig. 4a).

Vil man tillige undgå, at stikket glider, kan

man lave rundtørn og dobbelt halvstik om egen part (fig. 4b).

Den sidste af det dobbelte halvstiks svagheder — at det bekniber sig — kan man komme til livs, dersom man laver rundtørn og *forkert halvstik* (fig. 4c).

Jeg tænker, at I hermed har nok af halvstik for denne gang, og nu kan I øve jer flittigt en månedstid. Så vil jeg måske vise jer et par finesser for viderekomne i kunsten at slå dobbelte halvstik.

Niels Næve.

Konkurrencen om bedste salg af „Spejder Jul“

blev i år vundet helt og holdent af Nykøbing F. trop, idet

Lis Rasmussen, Nykøbing F.,

for anden gang blev den, der har solgt flest eksemplarer.

Lis har som præmie fået en tværsæk.

Bambi patruljen, Nykøbing F.,

blev bedste patrulje, og har i præmie fået et patruljekøkkentelt plus et redningsreb.

Nykøbing F. trop

solgte flest „Spejder Jul, og har fået et gavekort på 25 kr. til indløsning på pigespejderdepotet.

Til lykke med resultatet, Nykøbing F. Men hvad med alle de andre troppe? Det var alt for få, der forsøgte at slå Nykøbings rekord. Hvem gør det til næste år???

Depotets juleprisliste

Følgende blev vindere i konkurrencen:

1. præmie: Karen Dissing, Villa „Hero“, Hundborgvej, Thisted.
2. — Kirsten Jørgensen, Haderslevvej 18, Kolding
3. — Ellen Margrethe Warncke, Gråsten banks filial, Kruså pr. Padborg.
4. — Gunna Lade Nielsen, Hornslet brugsforening, Hornslet.
5. — Tove Steen, Tyrolsgade 9, København S.
6. — „Meiserne“, 3. Lyngby trop.
7. — B. Riemann, Buddingevej 27A, Kgs. Lyngby.
8. — Lilly Pedersen, Langelandsgade 11, Århus.
9. — Lissi Frørup, Njalsgade 691, København S.
10. — Birgitte Mørkeborg, Ørnevej 2, Randers.

Bladets
PRÆMIEOPGAVE
fra november 1948

Redaktionen har modtaget mange løsninger på præmieopgaven i novemberbladet. Vi har læst meget om tyve, rovere og andre ugerningsmænd. Uha, uha! Godt at vi var flere sammen, mens vi læste! Der har været ganske gode løsninger iblandt, men altfor få har set grundigt på billedet, før de gav sig til at skrive, har glemt den spejder, der sidder på gulvet foran de andre og øjensynligt sidder inde med en viden, som ikke deles af de andre. Der er i bedømmelserne taget hensyn hertil og i høj grad til indsenderens alder.

I. præmie er vundet af:

Kirsten Peschardt (13 år), Kastanjeallé 20, Herning.

2. præmie:

Inger Jensen (17 år), Amager boulevard 124, st.

3. præmie:

Susanne Hermann (9 år), som ganske vist på en måde er bladets yngste medarbejder, men som med ildhu er gået til opgaven, og i betragtning af sine unge år har løst den på en ikke uoriginal måde.

1. præmie:

„Har I hørt! Har I hørt! Stampe er kommet i avisen!“

Pylle kom farende med en avis under armen ind i patruljelokalet, hvor den øvrige patrulje var samlet. Det var Grin, Stampe, Tinka, Gemse og Strit.

Pylle slog op i avisen: „Her står det, se her!“

Alle flokkedes om Pylle, undtagen Stampe, der satte sig på hug foran dem. Pylle læste højt:

„I går ved 5-tiden skete der et uheld ved Mulvadå. Den 35-årige fru Johanne Hansen faldt i åen, og da hun ikke kunne svømme, råbte ...“

„Kunne hun ikke svømme? Hvad gjorde hun så?“

„Hvad har det med Stampe at gøre?“

„Læs videre!“

„Ti nu stille og lad være med at afbryde mig! Hvor kom jeg nu til? Jo — og da hun ikke kunne svømme, råbte hun om hjælp, og folk kom løbende til for at se, hvad der var sket. Men ingen vidste, hvad de skulle gøre. Pludselig så man to skikkelser i vandet. Den ene bevægede sig raskt og sikkert hen mod den anden ...“

„Jeg kan stadig ikke indse, det har noget med Stampe at gøre,“ sagde Gemse.

„Jo,“ sagde Grin, „kan du da ikke forstå, at det er Stampe, der er sprunget i vandet for at redde fru hvad-det-nu-var-hun-hed, det er også ligemeget.“

„Netop, og så er hun bagefter stukket af, uden at nogen har bemærket det. Hun ville nok ingen belønning have,“ sagde Pylle og foldede avisen sammen igen. „Er det ikke en rigtig kammerat?“

„Hvor turde du det, Stampe, der er jo så meget strøm i åen?“

„Man er vel ikke spejder for ingenting,“ bemærkede Stampe.

„Men hvorfor har du ikke fortalt os det, Stampe?“

„Hvorfor skulle jeg dog det? Det var da ikke noget at prale af. Og jeg kan forresten ikke forstå, hvorfor det skulle i avisen, jeg kunne bedre forstå det, hvis jeg var blevet ridder af elefanten eller konge eller sådan noget. Men skal vi nu ikke tale om noget andet. Lad os tage fat på prøverne, de trænger vist til det!“

Nu forløb mødet, som det skulle.

2. præmie:

Uret viser 5. Sivsko-patruljen står på hjørnet og venter på Don, der er patruljefører. Endelig kommer Don farende over gaden med en avis under armen. „Se!“ råber hun allerede på lang afstand og lukker avisen op, „nu skal I bare høre, hvad der står om tropsfesten.“ Hurtigt begynder hun at læse op om, hvorledes deres trop agter at afholde tropsfest den 1. februar, og hvor stor en oplevelse man venter, at det vil blive for både spejderne og deres forældre.

Myre, patruljens yngste og mindste medlem har sat sig ned på fortovet og ser fornøjet ud. Hun har en god sangstemme og kan en lille, morsom vise, der hidindtil altid har vakt bifald.

„Uh!“ dette hyl lyder fra Siv, „hvad i al verden skal vi finde på? Ham „avisismøreren“ skulle bare vide, at vi overhovedet ikke har fundet på nogen underholdning endnu.“

Fregne sutter med vældig iver på sin pegefinger, mens de øvrige spejdere med alle tegn på rædsel stirrer på avisen.

„Nåh!“ Don smækker avisen sammen, „skal vi så gå ned i lokalet og se at finde på noget.“

„Uh! Hu! hvor er det koldt!“ jamrer Strit, der lige så lidt som de øvrige føler trang til at bestille noget.

„Ingen vrøvl, sæt jer nu ned og lad os så finde på noget virkelig godt og originalt,“ beordrer Don i en streng tone.

Dyb tavshed sænker sig over patruljen. „Nu har jeg det!“ Med et brag farer Rasmine op fra sin taburet: „Vi kan opføre en „Menneskeæder-opera“, det har jeg engang set hos de gule drengespejdere. Det er noget med en

dreng, der farer vild i skoven, og nogle små trolde, der finder ...“ „Sludder, det duer slet ikke,“ afbryder Don brat. Atter tavshed. Så lyder det ganske svagt fra Tykke, hvis de nu opførte et af H. C. Andersens eventyr i forkortet udgave. „Ja!“ lyder det lettet fra de øvrige sivsko, „det ver da en god idé, og vi kan jo altid lave lidt om på det.“

„Hvad synes I vi skal tage for et?“ spørger Don og tager bogen ned fra hylden. „Hvad mener I om „Prinsessen på ærten“? Den kunde være vældig morsom. Strit, du er så høj, du kan blive en flot prins, Tykke og Siv kan jo være konge og dronning, lille Myre kan blive prinsessen. Eventyret er i dette tilfælde meget kort, men vi kan jo føje noget til, så at det bliver endnu morsommere.“

Januar måned går med den ene prøve efter den anden, og spejderne står på hoved i gamle klude oppe på loftet for at finde noget til dragter.

Den 25. januar om aftenen sammenkalder tropsføreren til en samlet prøve, og det går for sivskoenes vedkommende nogenlunde, men alligevel er der en del, der må laves om på, for at det skal blive helt godt.

Endelig oprinder den 1. februar. Det kniber for alle spejderne med at få skoletimerne til at gå, og da turen kommer til lektierne til næste dag, er det endnu værre. Tænk! hvis i aften man gik i stå midt i det hele, eller hvis nu folk gik igen, fordi de syntes, at det var noget skidt.

Langt om længe bliver det aften, og spejderne mødes i selskabslokalet. Tropsføreren farer skrækslagen frem og tilbage og dirigerer det hele, mens gæster strømmer ind.

Præcis kl. 19 går tæppet og forestillingen begynder. Den ene patrulje optræder efter den anden, og pludselig er det Sivskoenes tur. Til at begynde med taler „kongen“ og de øvrige personer med rystende stemme, men efterhånden bliver de rolige og går med liv og sjæl op i stykket.

Resultatet af troppens mange anstrengelser for at tilrettelægge et godt program, belønnes til slut i form af et bragende bifald.

Da festen er forbi, rydder hele troppen i fællesskab salen og tæller kassen op. Festen havde trods alt givet et overskud på omtrent 1.000 kr.

Dagen efter festen. Sivskoene mødes atter på hjørnet, og også denne gang har Don avisen med. Atter giver hun sig til at læse op om festen.

Avisen roser troppen for den glimrende underholdning og ... Don stopper pludselig op, og ser et øjeblik på de andre ... jo, der står virkelig, at festen var ualmindelig god og interessant.

Vild krigsdans rundt på fortovet, indtil Don kommer til fornuft og foreslår, at de går ned i lokalet og arbejder videre med II. kl.s prøven, for som hun siger, det nytter jo ikke, at vi har penge nok til at komme til Norge, hvis vi ikke er dygtige nok.

3. præmie:

Der var ingen, der var glade for at få Agate ind i patruljen. Agate var både ondskabsfuld og vigtig, og hun tegnede slet ikke til at blive en dygtig spejder.

„Hun kan slet ikke tåle regnvejr eller storm, så går hun hjem,“ mente een. „Hun er nok for fin til at ligge i telt, når vi er i lejr,“ sagde Nille. „Så må vi leje et hotel!“ lo Anni, „og forresten skulle I bare se de kjoler, hun går med i skole, new-looker, og jeg ved ikke hvad — slet ikke noget, der passer sig for små, søde piger som os. Hun er også så vigtig af sine krøller.“ „Og så er de endda slet ikke pæne,“ tilføjede Ruth, „sådan som hun ugler sig ud.“ „Nå, lad nu være at snakke mere om det,“ sagde patruljeføreren Hanne, „Agate er jo meldt ind, og vi må se at få det bedste ud af det. Hun kommer næste gang. Nu er klokken halv seks og I skal hjem, men husk alle de ting, I skal have med næste gang, og Nille husker at sige til Agate, hvad hun skal have med. Farvel!“

Næste gang var det lidt svært at holde humøret oppe. Agate var der og allerede i uniform, men hun havde nu sat den lidt forkert.

„Goddag, Agate,“ sagde Hanne, „jeg håber, du må blive en dygtig spejder. Har Nille givet dig besked om, hvad du skulle have med?“

„Undskyld, men hvem er Nille?“ spurgte Agate i en hoven tone.

„Nille, det er Nielsine.“

„Ja, det har hun.“

„Bred så aviserne ud på bordet, at vi ikke griser på bordet, når vi skal klistre,“ kommanderede Hanne.

Det var i krigens tid, og da spejderne myldrede sammen omkring bordet, måtte de alle græmme sig over de stygge billeder. Især var der en af aviserne, der havde stygge billeder, hvor man så tyskerne være brutale mod nogle fanger, og hvor folk havde det ondt. Nille stod og krøllede sin kjole, det gjorde hun altid, når hun var opbidset og forfærdet eller lignende tilfælde. Hanne så lidt betænkelig ud, og Ruth og Anny, som var søskende, læste med stigende udbrud af forfærdelse — kun Agate satte sig på gulvet og grinede bare dumt. Hå,“ tænkte hun, „det er nok bare ikke sandt, det er bare sådan noget, de skriver. Og det er da heldigvis ikke min far, der er tale om, ha, ha. Det er da ikke noget at tage sådan på veje over!“

Her vil læserne nok mærke, at Agate slet ikke var en rigtig spejder.

„Hvad ler du af?“ spurgte Nille vredt, „der er da sandelig ikke noget at le ad!“

„Å,“ sagde Agate, „jeg kan da være ligeglad, det er da ikke min far, tyskerne slæber af med på billedet.“

„Jamen,“ brød Ruth ind, „tænk, hvis det var, og tænk på Hanne, vor patruljefører, hendes far er i Tyskland og de ved intet om ham!“ Agate blev noget rød i hovedet, men så ellers bare endnu mere vigtig ud.

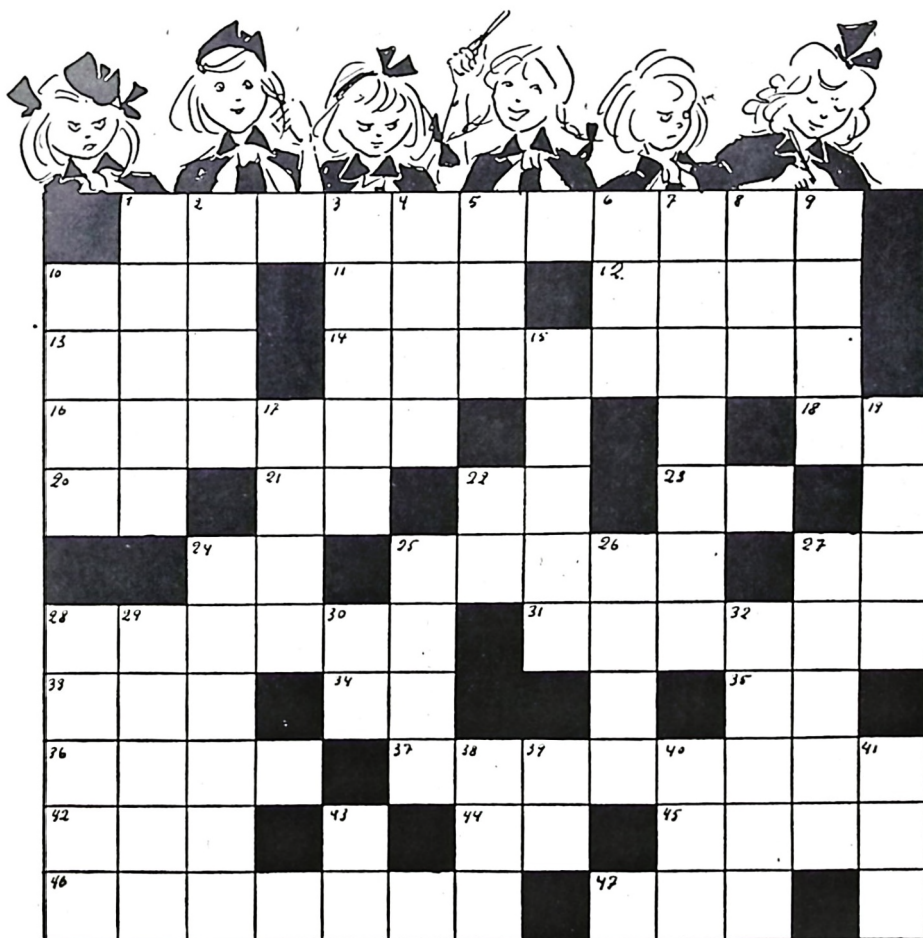
„Ved I, hvad jeg har tænkt?“ sagde Ruth, „kunne vi ikke på en eller anden måde tjene nogle penge, ved en tombola eller sådan noget og måske gennem „Red Barnet“ sende nogle penge til Tyskland.“ Men Hanne var blevet så stille. „Jeg tror, det billede er af min far,“ sagde hun stille, „men så ved vi da, at han lever. Jeg synes, det var

den bedste idé, om vi kunne gøre, som Ruth siger, tjene nogle penge — og på en eller anden måde hjælpe.“

Og sådan blev det. Agate var blevet så flov eller hvad ved jeg, at hun ikke ville være spejder mere, og patruljen gjorde, hvad den kunne for at tjene penge til „Red Barnet“. Og Hannes far kom lykkeligt hjem, da krigen var forbi.

★ *Den lette side* ★

KRYDS og TVÆRS

1. præmie: Gavekort på 10 kr. til depotet

2. præmie: Gavekort på 5 kr.

3. præmie: Træspejder

★

Løsningen på kryds og tværsopgaven sendes til redaktionskontoret

1. marts

LODRET:

1. Sjap.
2. Spiste Jonas.
3. Var der landslejr i sommer?
4. Opvækst under mandshøjde.
5. Pigenavn.
6. HjælpeSpejderorganisation.
7. Land i Europa.
8. Gud.
9. Udtale.
10. Muldvarpeskud.
15. Stikke ned i.
17. Pigenavn.
19. Roligt.
22. Dyrelyd.
24. Drengenavn.
25. Spe.
26. Slutning.
27. Kast.
28. Pigenavn.
29. Spiste Rodhætte.
30. Stilhed.
32. Fordragelige.
38. Fugl.
40. Elskelig.
41. Dyr.
43. Biord.

VANDRET

1. International spejderdag.
10. Vent.
11. Udtryk.
12. Tilsammen.
13. Land.
14. Kvik.
16. Ode.
18. Kort.
20. Tone.
21. Tone.
22. Kendte initialer
23. Gud.
24. Damp.
25. Over —
27. Vand.
28. Internationalt samlingssted.
31. Simpelt.
33. Ens bogstaver.
34. Forkortelse.
35. Moderne.
36. Blad.
37. By i Afrika.
42. Kammerat.
44. Ens bogstaver.
45. Tirre.
46. Land.
47. Agte.

Turneringen om dronningens præmie

Ja, hvad dronningens præmie er, det ved vi ikke endnu — men i næste blad kan vi fortælle derom.

Turneringen, som er lagt af de to drengespejderkorps' ledelse, har fået stor tilslutning, og nedenstående er opført alle de deltagende hold med angivelse af, hvor 1. del af turneringen vil finde sted.

Fra turneringens første del i København går fire hold videre til slutkampen, fra de øvrige steder eet, således at slutkampen, 14.—15. maj, ialt omfatter 10 hold.

1. del af turneringen afholdes den 27. marts følgende steder:

KØBENHAVN

Blå trop

Sundby
Meiserne
1. Lyngby
Nørre trop
3.: Hellerup
2. Hellerup
Topmeiserne
Absalon trop
4. Lyngby trop
3. Lyngby trop
4. København
Fuglebakken
Lundehus
Urses trop
1. Holte
Bavnehøj
Vibenshus
1. Hellerup
Mosetroppen
Jagtfolkene
2. København
Ryvang
Bernstorff
Brønshøj
Falkoner
Grågåssene
Snorre
Gentofte
Nybyggerne
Sorgenfri
Klampenborg
Vildgæssene fra Hjalstaviken
Humlebæk
Dr. Margrethes trop,
Nykøbing S.
Birgitte Gøjes trop,
Hillerød
Birkerød
Soltroppen, Holbæk
Esbern Snare, Kalundborg
Bornholm

NÆSTVED

Køge
2. Ringsted
1. Ringsted
Sorø

Grøn trop

5. jun., 2. div.
6. jun., 3. div.
7. jun., 4. div.
2. jun., 8. div.
1. jun., 12. div.
1. trop, 13. div.
Kernetroppen
1. Lyngby
2. jun., 15. div.
3. trop, 18. div.
2. trop, 18. div.
3. trop, 24. div.
2. trop, 30. div.
4. Glostrup
Holte jun.
5. trop, 6. div.
4. trop, 6. div.
4. trop, 2. div.
Bispebjerg
1. trop, 23. div.
3. trop, 23. div.
1. trop, 26. div.
2. trop, 10. div.
Søborg
1. trop, 2. div.
1. trop, 6. div.
7. trop, 3. div.
Sct. Jac., 2. div.
4. trop, 28. div.
Østerbro
Soltroppen, 1. Frb. div.
5. trop, 28. div.
1. Helsingør
Rørvig
1. jun., Hillerød
Jørlunde
2. jun., Holbæk
M. P. trop, Kalundborg
Bornholm

Køge
Haslev
Dr. Dagmars trop
Sorø

Blå trop

Slagelse
Tåstrup
1. Næstved
2. Næstved
Saxkøbing
Maribo
Nykøbing F.

ODENSE

Søndersø
1. Odense
2. Odense
3. Odense
4. Odense
Håstrup
Brænderup
Fåborg
Svendborg

KOLDING

Grindsted
Varde
Vejle
4. Fredericia
1. Fredericia
1. Esbjerg
Bramminge
2. Kolding,
Dr. Dorotheas trop
Ribe
Sønderborg

ARHUS

1. Århus
9. Århus
Risskov
4. Århus
Balle
1. Skanderborg
Hovedgård
Horsens

VIBORG

Lemvig
1. Struer
2. Viborg
1. Viborg
3. Silkeborg
2. Silkeborg
St. Blicher, Herning
Jeanne d'Arc, Herning

ALBORG

Skagen
Hjørring
Brønderslev
4. Ålborg
Skorping
3. Thisted
3. Randers
1. Randers
5. Ålborg

Grøn trop

Slagelse
Haslev
Næstved
Næstved
Saxkøbing
Østofte
Numa trop

Søndersø
2. jun., 2. div.
7. trop, 2. div.
1. trop, 2. div.
1. Odense
1. Dalum
Assens
V. Skerninge
Svendborg

Grindsted
1. Varde
2. Vejle
3. trop
2. trop
4. trop, 1. div.
Bramminge
Vorbasse

Ribe
Sønderborg

1. Abyhøj
6. trop, 2. div.
4. trop, 2. div.
2. trop, 2. div.
Rønde
1. Skanderborg
4. jun., 2. div.
2. trop, 2. div.

Lemvig
2. Struer
2. Viborg
1. trop
2. Silkeborg
1. Silkeborg
Vildbjerg
1. jun.

Skagen
Hjørring
Brønderslev
2. trop, 2. div.
2. jun., 4. div.
1. Thisted
1. jun., 7. div.
2. Randers
2. trop, 3. Ålborg div.

* 23 *

Min første jule-good-turn

Jeg havde længe plaget far om at få noget godt med på jule-good-turn. Aftenen før vi skulle af sted, gik far og jeg ned i kælderen. Det var mange gode sager, far fandt: appelsiner, konserver, øl, spegepølse, en bog, svedsker og slik.

Jeg pakkede det ind i julepapir og kom det i en cyklekurv. Det blev meget spændende at se, hvad de syntes om det.

Næste morgen startede jeg kl. 9,45. Undervejs mødte jeg Birgitte, der også var på cykle. Vi fulgtes ad til lokalet, lidt efter kom Ghita, så kørte vi. Birgitte havde kort, vi skulle til Lyngbyvej. Det gik op ad bakke hele tiden, jeg asede og masede, cyklekurven var tung, og jeg svedte, men ved tanken om, hvor glade „Hansens“ sikkert ville blive, gik det.

Langt om længe kom vi til Vangedevej. Der lå et lille hus, hvor der oven i købet boede to familier. Børnene var ikke hjemme, men det var nu vores skyld, vi havde glemt at sende et brev om, hvornår vi kom. Da vi nu kom ind,

sagde fru Hansen: „I kan stille sagerne på køkkenbordet, der er rigtignok lidt snavset, men jeg har lige gjort rent i stuerne, og der vil jeg ikke ha' jer til at trampe rundt.“

Ghita mente nu, det var bedst, vi lagde det i stuen.

Efterhånden som vi forklarede, hvad der var i pakkerne, sagde hun bare: „nå“.

Da vi gik, sagde hun ikke en gang tak. Ghita havde imidlertid glemt at aflevere pengene, denne gang sagde fra Hansen: „Nå, farvel, tak.“

Så kørte vi hjem, det gik betydelig lettere, ned ad bakke hele tiden, dejligt solskin og hjem til frokost.

Denne gang var det jo ikke så morsom en jule-good-turn, og det var en lidt slukøret Mette, der vendte hjem.

Men jeg starter nu igen næste jul, for der er alligevel noget tilfredsstillende ved at gi' væk.

Mette.

DEPOTET 1949

Lidt nyt om uniformsudstyr

Uldne lejrhuur alle st. (uden mrk.)	6,50
Påne grønne trekantede torklæder	
(på 1 tekstilmrk.)	1,85
Desværre er der endnu ikke nok til os alle, men vi	
haaber i første omgang, at kunne hjælpe de helt nye,	
og de der har de værste gamle slidte torklæder.	
Slips	1,50
Hatte alle st. på lager	16,00

Nyheder

To nye gode spil til patruljen	
Signaturfirkort	2,85
Morsekort til brug på flere Måder	3,85
Er du på en vandretur, og skal lave Mad til dig selv,	
har vi en:	
Billy-can, kan bruges som kogegrej og som	
spisesæt	9,85

Fik du pigespejderlommebogen 1949

den er atter i år indb. i rigtig shirting og indeholder en mængde ting, du har brug for i dagliglivet og i spejderarbejdet. Den fortæller i korte træk, hvad du ude i naturen kan finde i de forskellige maaneder, om stjernehimlen, om dyrespor, der findes kalenderen, regnskabsblanketter o. m. m. 2,50

*

HUSK ved køb af 6 stk. får I 10% rabat, bestil dem derfor patrulje- eller tropsvis.

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 31. januar 1949

30102

REGISTER TIL „PIGESPEJDERNE”

31. AARGANG * 1948

Forskelligt

Cheferne har Ordet	119
Kære Spejdere 2, 22, 38, 54, 70, 86, 102, 118,	142, 162
(Den) lette Side	35, 129
(Et) nyt Bud til Spejderloven!	65
Nytaarstale (Lis Starcke)	3
(Det) Samfund, vi lever i	17, 33
Tager du i Lejr med det rette Sind?.....	76
Tinka	20, 30, 51, 64, 84, 96, 154, 187
Vandring ud i det blå blandt mennesker	104

Fortællinger o. lign.

Akela-Patrljens Bedrifter	122, 146, 171
Danmarks dejligste træ	168
Forstyrrede Juleaftener	180
Hvorfor Havet er salt	59
Kaspar Hauser	8
Min første Telttur	31
Mor, maa jeg blive Spejder?	112

Grønt-blåt

Dronning Ingrid og Danmarks Pigespejdere	163
Dronning Ingrid's Tøjgave	92, 107, 176
Dronning Ingrid's Vandrepræmie	150
(En) tur ud i det blågrønne	122

Hjælpearbejde

Danske Kvinders Beredskabs Skole	13
Dybbøldagen	24
Hjemløs	157
Margrethearbejdet	66
Naturfredningsdagen	127
Op af Ruinerne	23

Instruktivt Stof

Baaltænding	80
Glædelig jul og godt nytår.....	179
Knob og Tovværk	
Bardun-Stik	82
Flagknob	106
Hvad, har du glemt din Kniv?	42
Mælkeflaskeknob	63
Niels Næve fortæller om Tovværk	125
Niels Næve og hans „Abenæve“.....	173
Den tamp er da alt for kort	153

Lege	13
Legetøj	18
Niels Næve og hans Pælestik	90
Musik i Spejderlivet	130, 152, 165
Patrljeliv (Kære Patrljeførere)	29, 47, 61,
73, 97, 136, 155, 177	
Posesnak	5
Strikning	
Drengedragt	159
Fingervanter	12
Moderne pigeundertøj	139
Teltrejsning	91
Wood-craft	
Biologisk Samling	58
En Dag i Sommerfugle-Land	87
Flyvende Sommer	133
Den gyldne Død	143
Hvad Træstubben gemte	78
Hvorledes Brevduerne finder Vej	67
Julefnug	183
Paa Fisketur med Øjnene paa Stilke	56
Se — det summer af Sol	39
De væmmelige Myg	26
Vær med at skærme dansk natur!	103

International

Alverdens Pigespejders Dag	10
England	128
Den IV nordiske Førerlejr ved Aabenraa	108
50 sydslesvigske Patrljeførere paa Besøg i Graasten	14
Hjælpefonden	62
International Stil-Konkurrence for Ungdom om Verdensfred	17
Juliette Low-lejren	75
Norsk speiderpikeforbunds landslejr	111
Patrljeførerlejr ved Norrtälje, Sverige	112
Postbox	14, 42, 83, 98, 127, 170
Sally paa Ski i Norge	48
Sveriges KFUK-Spejders Landslejr	110
Vore finske Plejebørn	62

Korpsset

Elisabeth Flagstads Spejderskole	83, 99
Fæno	64
Den nye Distriktschef-Ordning	71
Pigespejdernes gensidige Hjælpebureau	34
Vi har faaet et nyt stort Korpsraad!	55

Maanedens Vers

Andersen, Gunnar Reiss: Rejs dig i lovsang.....	102
Bergstedt, Harald: Naar Hylden staar i Brus	70
Hein, Piet: Tyst i Tidens Tummel	38
Herdal, Harald: I ensomme skove	118
Jacobsen, J. P.: Der hjælper ej drømme	142
Jensen, Johannes V.: Gærdesmutter	2
Jørgensen, Johannes: Det bruser med høstlig Uro ...	86
Larsen, Thøger: Valborg, ved døren ud til sommer- tider	54
Ludwigs, Chr.: Den som et Lys skal bære	162
Rørdam, Vald.: I Aften hørte jeg første Gang	22

Noder og Sange

Det kan ske, at man mister sit gode Humør	7
Er du træt af Klodens Hverdagsliv	15

Personalia

Andersen, Kirsten (Kitter)	16
Brix, Ruth	16

Ehrenskjöld, Inge	24
Hansen, Ellinor	60
Hasselbalch, Ellen	113
Jensenius, Jytte	6
Pedersen, Henny	16
Spejderchefen og Souschefen	167
Stjernswärd, Märta	4

Sospejderne

Havfruene	43, 94, 114

Troppe

1. Absalon	110
1. Lyngby	111
„Vikingerne“ fra Horsens	128

